

بکارگیری روانشناسی محیط در مراکز روان درمانی

غزاله معنوی آذر^۱، افشین قربانی پارام^۲، محمد آذر فر^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دماوند، گروه معماری، دماوند، ایران.

۲- استادیار، گروه معماری، دانشگاه آزاد دماوند، دماوند، ایران

۳- استادیار، گروه معماری، دانشگاه آزاد دماوند، دماوند، ایران.

چکیده

روانشناسی محیط به عنوان علمی که به رابطه نظام مند بین انسان و محیط می پردازد پیوندی ناگسستنی را بین محیط و معماری تعریف می نماید و با ماهیت خود به بیان تاثیرات محیط بر روان و واکنش های انسان در محیط می پردازد که این تاثیرات در قالب بهبود روانی، ایجاد حس امنیت و غیره نمود میابد. بیماران روانی از جمله افرادی در جامعه هستند که بیش از دیگران نیاز به توجه محیطی، فراهم نمودن شرایط آسایش محیطی و ایجاد امکان برقراری ارتباط موثر با محیط را دارند، چرا که این افراد به منظور محافظت از آنها در مقابل شرایط نامناسب محیط وسیع تر جامعه به منظور درمان در محیط های محدودتری به نام مراکز درمانی روانی قرار گرفته و در نتیجه با محیط خود ارتباط بیشتری یافته و با توجه به شرایط خاص خود از محیط تاثیر می پذیرند و بنابراین این محیط است که در کنار سایر روش های درمانی در روند درمان آنها تاثیر گذار بوده و واکنش های آنها را مدیریت می نماید. بدین ترتیب با توجه به اهمیت موضوع و همچنین رابطه نزدیک محیط با درمان بیماران روانی و تاثیر قابل توجه محیط بر این دسته از افراد، مقاله حاضر با استفاده از گردآوری اطلاعات از منابع کتابخانه ای و مطالعات صورت گرفته توسط محققان در زمینه محیط، روانشناسی محیط و بیماران روانی، به عنوان نتیجه گیری بیان می دارد که محیط و ویژگی های آن جهت دهنده در روند درمان بیماران روانی در مراکز درمانی روانی می باشند به طوری که با توجه به ویژگی های بیماران روانی و فراهم نمودن معماری متناسب با روانشناسی محیط می توان در روند درمان بیماران روانی اقدام موثری انجام داد و در این راستا مقاله حاضر در قالب نتیجه گیری به ارائه رویکردهای شفاف بخش و شاخصه های روانشناسی محیط در مراکز درمانی می پردازد.

واژگان کلیدی: انسان و محیط، شرایط آسایش محیطی، مراکز درمانی روانی، روانشناسی محیط.